

Nagy Attila

DAMA

Püthagorasz lánya, Dama,
Miféle *titkokat* súgott neked,
Hagyott rád Apád?
És mit szólna hozzá korcs korom,
Ha elferdítve *mindazt*,
Mocskos szájakból
Visszahallanád?

Elvész-kivész a Minden...
Szárnyaszegett lelkünk
A testbe visszahullt -
Az annyiféle változásba -
Melyről nem tudni még, hogy merre -
Csak belevonít a sok-sok
Nyomorult...

A bölcsesség nyugalját újra
Ki tanítaná meg nekünk?
Háborút háborúra halmoz
A fondorlatként eladott
Álderünk...
Mint görög tragédiának hősei:

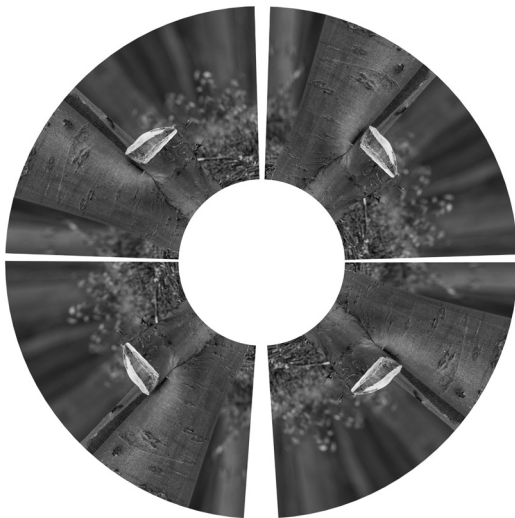
Győztesen nem kerül ki senki
Abból, amit elbliccel folyton
Az annyiféle, öncélját kergető
Niemand...

Püthagorasz lánya, Dama,
Már nem lehet hallgatni *úgy*
És *annyt*... De, Apád követni

Ki lenne ma oly botor és érett?
Ki vállalná ma ép testtel és ésszel,
És *mivégett!*!

NEGATÍV IDŐ

Talán a romló test és szellem az.
Az elhúzódó kéz tétova araszolása, elfelé –
Az óramutató ellenkező irányba mozdulása,
Azaz visszafelé,
Ha elektron (kvantum) hagyja el a pályát,
Mintegy szabálytalan visszatérésben...
Nem tudom.
Csak érzem...
Csak rám telepszik...

Jelek I., 2024 (digitális nyomat, 50 x 50 cm)